

hattujen koristustyötä, neulomatyötä ja kotitaloudenhoitoa.

Pojat, jotka ovat tavallisissa koulukursseissa tylsääppisiä, ovat oikein mallioppilaita ammatikouluissa.

Ammattikoulu tytöille avattiin vasta lyhyt aika sitten, mutta nykyiset tilat ovat käyneet jo ahtaiksi ja on jo täytynyt kieltää pääsy iltakursseille.

Keski-ikäisiä naisia on neuloma- ja hattujen koristamisloukilla ja tusinakunta nuoria äitejä on yhtynyt kotitaloudenhoitokouluille.

Yli kolmentoista vuoden vanhat pojat, huolimatta siitä minikäverrän he ovat saaneet koulua, ovat kelvollisia poikien kursseille. Seitsemänkymmenniä viisi poikaa yhtyi heti alussa. Jotkut heistä olivat käyneet koulua vaan kuusi vuotta. Ikänsä vaihteli kolmestatoista yhdeksäntoista vuoteen. Eräs poika joka tunnettiin ilkeäntoivoksi koulussa ja lurvaili poissa lukutunneilta jäädessä läksyissään jälkeen, on osottautunut etevimmäksi oppilaaksi ammattikoulussa.

Tässä puheena olevassa koulussa pojat "skääppäsivät" union miesten alalla, tehden sellaista työtä, joka olisi pitänyt teettää ammattitaitoisilla masinisteilla. Sähkötyötä opettelevat pojat laittoivat sähköjohtoja rakennuksiin ja puutyötä opiskelevat pojat tekivät penkit omaan luokkahuoneeseensa ja myöskin penkit ja pöydät tyttöjen koulussa.

Tyttöjen koulussa on makuuhuone varustettuna vuoteella, joka on yksi osa kotitaloudenhoitopetuksessa. Heidät opetetaan hoitamaan sairaita ja puhdistamaan huoneita. Ruokailuhuoneessa opetetaan heidät kattamaan pöytä ja keittiössä heille annetaan alkeisopetusta keittämisessä. Tytöt ja naiset, jotka ovat hattujen valmistuskursseilla, jo tekevät omat hattunsa.

"Se edistys minkä he ovat saavuttaneet osoittaa, että vapaa ammatinopetus, joka on kaikille avoinna, vanhoille ja nuorille, on soinnuttanut uuden kielen opetuksen alalla," sanoo koulun johtaja.

"Kahdeksassa kuukaudessa me olemme valmistaneet tuotteita, joiden markkina-arvo on \$2000."

Eräässä toisessa koulussa, pojilla oli erikoisalana lintuhuoneiden rakentaminen. Pienempi luku näyteluhuoneita myytiin pian. Ne menivät kuin kuumille kiville. Pian saapui koulun tilaus tusinalle lintuhuoneelle. Nekin menivät heti kaupaksi ja pojat saivat niistä \$50.

Se aukaisi käsityönopettajain silmät. Kilpailu oppilaiden kesken lisäsi lintuhuoneiden kauneutta ja miellyttävyyttä. Nyt sama liikefirma, joka teki ensimmäisen tilauksen, on luvannut ostaa tuhannen tusinaa lintuhuoneita tämän vuoden kuluessa.

Tästä työstä saadut rahat käyttivät pojat ensiksi voimistelutarpeiden varustamiseksi kouluunsa. Se oli suvaittava teko, mutta ei kiitettävä, sillä yhteiskunnan olisi sellaiset tarpeet varustettava kouluihin. Mutta nyt kun heidät on järjestetty ko-

operatiiviseen yhdistykseen koulun johtajien hommasta, sallitaan oppilaiden tehdä työtä tilauksien täyttämiseksi koulutuntien jälkeen ja pitää siitä saadut rahat itselleen.

Toisin sanoen, pojat tekevät työtä, joka olisi miesten tehtävä ja heitä auttavat siinä koulun johtajat.

Ammattiopetuksen antaminen on hyvä lapselle ja myöskin yhteiskunnalle silloin kun sitä annetaan siinä tarkoituksessa, että sen avulla edistetään lapsen henkistä kehitystä. Mutta silloin kun sitä opetuksen antajat, jotka eivät tiedä teollisista olosuhteista, käyttävät leikkilunaa, on se vaarallista. Ja se ei tule sellaiseksi hyödylliseksi vaikuttamiseksi, mitä sen väitetään olevan, ennenkuin työväenjärjestöt jokaisella paikkakunnalla saavat määrätä sen opetuksen.

Milloin viat ovat hyveitä

(Miriam Finn Scottin mukaan)

(Jatkoa edelliseen numeroon.)

"Minä en ensinkään ole kanssanne samaa mieltä!" huudahti eräs ystäväni keran, kun olin selittänyt että paha luonne saa alkunsa hyvistä luonteenominaisuuksista. "Minun mielestäni on paha luonne kerrassaan kauhea enkä minä voi käsittää, miksi eivät muutamat ihmiset voi pahaa sisuaan hillitä. Katsokaa minua; olen kyllä usein ollut oikeutettui suuttunut, mutta en muista että kertaakaan elämässäni olisin päästänyt kiukkuani valloilleen."

Tämä minua hämmästytti, sillä hän ei lainkaan ollut niitä naisia, jotka ovat synnynnäisesti "hyväntahtoisia", tunteettomia, jotka elävät elämänsä läpi ilman minkäänlaisia mielenliikutuksia. Päinvastoin, hän oli juuri sellainen tyyppi, joka, jos varomattomasti kohdeltu lapsena, on altis raivoisiin kiukun purkauksiin. Myöhemmin tutustuin tämän ystäväni isään, joka on hyvin ajatteleva ja harkitseva mies, ja minä tiedustelin häneltä tyttärensä kasvatuksista. Hän kertoi, että tyttären varhaisemmista vuosista hänä kasvatettu mitä suurimmalla huolella syystä, että hänen luonteensa havaittiin hyvin tunnerikkaaksi ja voimakkaaksi; että erikoinen huoli on pidetty siitä, ettei tyttö saa kulluttaa hukkaan näitä luonteenominaisuuksia kiukunpurkauksissa, ja että ne luonteenominaisuudet ovat saaneet kehittyä terveellistä uraansa.

Tämä salaisuus ei ollut minulle enään salaisuus. Minun ystävälläni oli sisu tai paremmin sanoen hän omasi kaikki ne elementit, jotka ovat sisun tekijöinä, mutta hän itse oli tietämätön siitä. Kaikki nämä elementit, kaikki se energia, oli täydellisesti hänen tahtonsa alainen, vaikka hän ei sitä tiennyt. Mitään näistä tärkeistä ja tarpeellisista voimista ei ollut hukkaan kulunut eikä vääreksi kehittynyt, niin että ne tuottaisivat ikävyyksiä itselle ja muille. Tässä tapauksessa olivat vanhemmat estäneet kiukkuisen luonteen kehitymi-

sen, joten parannuskeinoja ei tarvittu.

Siis meidän tulisi kiinnittää huomiomme siihen, miten menettellä lastemme kanssa siten, että heidän luonteensa ei pääse kehittymään vääreksi ja hävittäväksi voimaksi, vaan että kaikki hyvät ominaisuudet kehittyvät hyvinä ominaisuuksina, ja siksi meidän tulee tarkoin tutkia jokaisen lapsen luonne ja päästä sitä ymmärtämään.

Minä tunnen erään viisivuotiaan pojan, joka, jos ei hän saisi niin huolellista kasvatusta, voisi kehittyä hyvin oikukkaaksi, jolla ei koskaan olisi oikeata mielenrauhaa ja joka ei koskaan antaisi kenellekään toiselle sitä. Mutta hänen äitinsä järkevänä naisena, havaitsi jo aikaseen, etlahjat ja voimakkaan ruumiin elimistön ja siksi koetti äiti lapsen varhaisemmista vuosista järjestää kaikki asiat niin, että pojan luonteen kehitys voisi kulkea terveellistä latua. Hän oli mitä huolellisin pojan elämäntapojen säännöllisyydessä, ruokkimisessa, lepotunneissa j.n.e. Äiti piti huolen, ettei lapsi saanut mistään joutua liikutetuksi tai kiuhkan viivytystä lapsen nukkumaan menoa, eikä antanut minkään seikan viivytystä lapsen nukkuman menoa määrättyllä tunnilla. Siten lapsi oppi varhaisessa lapsuudessaan tekemään kaikki oikealla ajallaan ja hän oli aina onnellinen sen tehdessään. Ja siten vältettiin pojan ja äidin keskinäiset torat, jotka olisivat kehittäneet lapselle kiukkuisen luonteen.

Äiti koetti parhaansa johtaakseen lapsen luonteen kehitystä oikeaan suuntaan, niin että hänen tunne-elämänsä saisi kehittyä kauniiksi eikä rumaksi. Lapselle annettiin kaikki mahdolliset tilaisuudet hyödylliseen, mutta samalla hupaisaan leikkiin. Lapsi sai tilaisuuden tutustua värivihahduksiin ja erilaisiin muotoihin sitä mukaan kuin lapsi tuli niiden kanssa kosketuksiin jokapäiväisessä elämässään. Ja niin oppi lapsi rakastamaan kukkia ja lintuja ja kaikkia kannista luonnossa. Lapsi sai nähdä ja hienelle annettiin tilaisuus käsitellä värikyntiä, väripapereita, saksia y. m. ja siten hän oppi niitä käyttämään ilman mitään erikoisopetuksia ja ohjauksia. Kaikki tämä opetus tapahtui aivan jokapäiväisen elämän tavallisessa koulussa ilman erikoisia hankkeita ja valmistuksia. Äiti vaan kävi joka päivä pojan kanssa kävelyllä ulkona luonnossa ja museoissa, eläintarhoissa ja kalanäytelyissä y. m. paikoissa, missä oli jotain mielenkiintoista näkemistä ja joka painui edullisella tavalla lapsen mieleen. Lapsella siten oli aina jotain hyödyllistä aitoita ja ajateltavaa. Hänen ruumiillinen liikuntahalunsa, tunteen ilmauksensa, mielikuvituksensa tulivat kaikki samalla kertaa terveellisellä ja sopivalla tavalla tyydytyksi eikä hänellä ollut aikaa mielen nyrpeytteen, juonittelun ja kiukutteluun. Ja seurauksena tästä kasvatuksesta on se, että poika ei kiukuttele viikkokausiin, vaikka hän omaa kaikki kiukkuisen luonteen ominaisuudet. Ja siten luodaan pohja luonteelle, joka ei ole altis paheiden vaikutuksil-

le tiukemmassakaan tapauksessa.

Edelläkerrotun kasvatustavan tiedän pitävän paikkansa, ei siksi että olisin paljoa kokenut lasten kasvattajana, vaan siitä, kun muistan omaa kehitystäni varhaisessa lapsuudessa. Kertovat minun olleen lapsena hyvin "äkäpäisen" ja kiukkuisen. Tiedän siitä, että luonteeni oli hyvin itsenäinen, kun muistan useita retkiäni yksiksi. Hyvin pienenä oli minulla tapana mennä yksiksi mihin milloinkin, että toisinaan minua haettiin koko kylän väen kanssa. Mutta nämä yksinäiset retkeilyni kai pelastivat minun luonteeni kehittymästä kiukkuisiksi, sillä nyt minua sanotaan "hyväluontoiseksi". Mikäli luonteeni siihen puoleen tulee, niin voin sen täydellisesti hallita.

Minua ei kyllä "kasvatettu". Minä vaan kasvoin vapaana kuin kedon heinä. Kasvoim maalla ja siellä minulla oli mainio tilaisuus yksinäisiin ja omintakeisiin luonnontutkimisretkiin, ja siellä tein havaintoja ja loin mielikuvituksiani, eikä siellä ollut mitään, joka olisi mieltäni ärsyttänyt. Ja kun näin kasvoim "täydeksi ihmiseksi", niin minusta juurtui pois kiukuttelu.

Ja eräs toinen seikka. Ollen syntynyt uskonnollisesta kodista olin tietysti tavallani uskonnollinen jo lapsena. Mutta luonnon kanssa seurustellessa loin minä lapsena oman uskontoni ja oman jumalani, joka oli (kuten sittemmin tuliti tietämään) kokonaan erilainen uskonto ja erilainen jumala, kuin se mitä kirkkoissa opetetaan. Minun uskontoni oli luonnollinen uskonto, minun jumalani luonnollinen jumala, joka asui kedon kukissa, rannan puissa, laaksoissa ja kukkuloilla. Minä olin jokapäiväisessä kanssakäymisessä jumalani kanssa ja löysin siitä sanomatonta tyydytystä.

Sittemmin kun sain luettavaksi luonnontieteellistä ja kehitysopillista kirjallisuutta oli se minulle, samalla kun se oli jotakin suurta, erinomaista, niin oli se myöskin niin tuttua, niin luonnollisen todellista, että sitä ei suinkaan ollut vaikea ymmärtää.

Siis parhain keino lasten kasvatuksessa on se, että saattaa heidät kosketukseen luonnon ja luonnollisten asioiden kanssa ja saattaa heidät ymmärtämään sitä. Kaupungeissa ei lapsilla ole omintakeista tilaisuutta siihen. Vanhempien ja lasten kasvattajain ja opettajain tulee hankkia heille tilaisuuksia siihen ja sen lisäksi täytyy siihen liittää joku määrä selityksiä. Eikä selitykset tee pahaa lapsille maallakaan. Sillä kaikilla lapsilla mahdollisesti ei ole sitä perinnäistä vetovoimaa luontoon ja sitä itsepäistä rohkeutta, että lähteä yksikseen samoilemaan ja filosofeerailemaan luonnossa, kuten oli minulla korven perkaajien, kalastajien ja meren ratsastajien jälkeläisellä.

SELMA-TÄTI.

MULLAN S. S O. OMPELU-SEURAN
Kokoukset
pidetään joka torstai Suomi-Haalilla kello 8 j. p. p. Kaikki tervetulleita.